

Μια στιγμή του Πάσχα - 3ο Μέρος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄

«Ότι την ανομία μου αναγγέλλω και μεριμνήσω υπέρ της αμαρτίας μου» (Ψαλμ. 37,19)

Δεύτερη καμπάνα του Πάσχα και οι Αρχές είναι αφάνταστα αναστατωμένες! Οι άνθρωποι όσο όμορφα γιόρτασαν χθες, τόσο είναι σήμερα στεναχωρημένοι και τρομαγμένοι.

Ωστόσο, όλοι τους είναι αποφασισμένοι να πάνε στην Εκκλησία που τους περιμένει, χρυσοντυμένος ο πατήρ Βλαδίμηρος, για την ωραία πασχαλιάτικη Λειτουργία.

Οι καμπάνες κτυπούν γλυκοχαρμόσηνα και γεμίζουν θάρρος τις τρομαγμένες καρδιές των χριστιανών που νομίζουν ότι ακούν τον ίδιο τον Αναστάντα Θεάνθρωπο να τους φωνάζει: «Θαρσείτε εγώ νενίκηκα τον κόσμο».

Πηγή: wikipedia/commons

Αλλά, πόση ήταν η κατάπληξη όλου του κόσμου αυτού, του φοβισμένου, πόση η απορία του , πόση η λαχτάρα του, όταν μέσα στην εκκλησία και σε μια κολόνα απ' αυτές που στηρίζουν το δεξιό κλίτος, στέκεται ο Λυκοθωμάς, κοιτάζοντας κατάματα μόνο τον γλυκύτατο Χριστό που σταυρωμένος επάνω στον Σταυρό Του, βρισκόταν επάνω από την Ωραία Πύλη και ψιθυρίζοντας αδιάκοπα: «Κριστός Βοσκρές! Κριστός Βοσκρές!» και κρατώντας το ζωγραφιστό αυγό του μικρού Μικαέλ επάνω στο στήθος του.

Μερικοί δεν ήθελαν να το πιστέψουν και νόμιζαν πως ο ξεπεσμένος ζητιάνος της περιφέρειας ο Βόγορις Πλιάτωφ, γνωστός χρόνια σ' όλους, είναι αυτός που προσεύχεται με τόση κατάνυξη και περιπάθεια μπροστά στον ολόχρυσο Σταυρόν της Ωραίας Πύλης... Άλλοι πάλι σταυροκοπιούνται και δακρυσμένοι λένε: «Έλα Χριστέ και Παναγιά μου ! Μα να πιστέψουμε στα μάτια μας πως βλέπουμε μπροστά μας, εδώ μέσα, τον Θωμά; Είναι αλήθεια; Είναι πραγματικότητα; Είναι εδώ το θηρίο αυτό που κατασπάραζε αχόρταστα τόσες και τόσες ψυχές; που έκλεισε τόσα σπίτια αλύπητα και το όνομα του έκαμε όλους να σταματούν την αναπνοή τους;»... Και όμως ναι! Αυτός ήταν! ο Θωμάς Ρυζκώφ! αυτός ο απαίσιος κακούργος και δολοφόνος που ήταν αρκετή ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ, εκεί κοντά στο κρεβατάκι του αγγελόμορφου Μικαέλ, για να ξαναγεννηθεί θαυματουργικά όπως τόσοι και τόσοι έχουν ξαναγεννηθεί τέτοια ημέρα φωτισμένοι από το Φως το Θείον της Αναστάσεως!

Η δύναμις του Τιμίου Σταυρού του έσπασε και του γκρέμισε μέσα του κάθε τι ολέθριο και κακό! Ένας καινούριος άνθρωπος άρχισε να δημιουργείται μέσα του!

Ένας άνθρωπος μετανιωμένος, γεμάτος αληθινή πίστη και αγάπη και καλοσύνη! Αυτό είναι πια ολοφάνερο...

Τι κι αν πολλοί οπισθοχωρούν έντρομοι στην θέα του Θωμά, λες και πρόκειται να δεχθούν κάποια από τις φοβερές εκείνες επιθέσεις του; Τι κι αν άλλοι πλησιάζουν για να ψηλαφίσουν με τα μάτια τους και φωνάζουν ύστερα θριαμβευτικά: «Επιτέλους! αυτός είναι! Γρήγορα, ας ειδοποιήσουμε την αστυνομία να τον συλλάβει». Μα ο Θωμάς μένει ατάραχος, ολύμπιος, λες και τώρα βρήκε ό,τι τόσα χρόνια ζητούσε να βρει, ό,τι η ψυχή του μέσα στα θεόρατα κύματα της αμφιβολίας και της εξαγριωμένης συνειδήσεως του σαν ασφάλεια λαχτάρησε να βρει.

Τώρα από τα σκληρά του μάτια αδιάκοπα τρέχουν δάκρυα! Δάκρυα πολύτιμα μαργαριτάρια μετανοίας, σαν δάκρυα που είναι ικανά να κάμουν το πιο όμορφο λουτρό της ψυχής και να την καθαρίσουν από κάθε ρύπο η κηλίδα. Τέτοια δάκρυα κάποτε κύλησαν από τα μάτια ενός μετανιωμένου Δαβίδ, από τα μάτια της επ' αυτοφώρω συλληφθείσης γυναικός, από τα μάτια του συσταυρωθέντος μετά του Χριστού, εκ δεξιών κακούργου και του χάρισαν την πρώτη θέση στον Παράδεισο...

Ενώ συνεχίζεται η ακολουθία της όμορφης πασχαλιάτικης Λειτουργίας, μερικοί ψιθυρίζουν, ο ένας στον άλλον στ' αυτί: «Να τον πιάσουμε για να μη μας φύγει ο φονιάς»... Μπορεί να τ' ακούει όλα αυτά εκείνος, ίσως όχι, αφού ολοφάνερα είναι δοσμένος στην νοερά κοινωνία με τον Εξοφλητήν των ανθρωπίνων αμαρτημάτων, τον Ιησού! Ξεκάθαρα τώρα πια φαίνεται! Δεν υπάρχουν λόγοι να τον συλλάβουν, γιατί εκείνος πιάστηκε στο δόκανο της αγάπης του Χριστού και ειλικρινά μετάνιωσε και ψυχικά αναγεννήθηκε. Τούτο το βεβαιώνουν τα πλούσια καυτερά δάκρυα που κυλούν από τα μάτια του και το γαλήνιο ελκυστικό πια πρόσωπο του, που σκορπά προς όλες τις κατευθύνσεις ακτίνες αγάπης και συμπάθειας και τα τρέμοντα από συγκίνηση χείλη του σιγοψιθυρίζουν σ' όποιον τον κοιτάξει: «Κριστός Βοσκρές».

Η Θεία Λειτουργία έχει τελειώσει και ο κόσμος περιχαρής εξέρχεται από τον ναό! Χαιρετά ο ένας τον άλλον με τον πασχαλιάτικο γνωστό χαιρετισμό και μόνον ο Θωμάς μένει γονατισμένος και με την ίδια έκσταση προσευχής κοιτώντας με περιπάθεια τον λάμποντα ολόχρυσο Σταυρόν επάνω από την Ωραία Πύλη. Ο ασπρομάλλης ιερέυς στέκεται στην Ωραία Πύλη και κρατά στο δεξί του χέρι την ολόχρυση εικόνα της Αναστάσεως, που πριν από λίγο ασπάσθηκαν οι χριστιανοί για να ευχαριστήσουν τον Λυτρωτή των αμαρτωλών.

Τα μάτια του πέφτουν επάνω στον Θωμά. Αρκετά λεπτά ο ένας κοιτά τον άλλον! Η στιγμή είναι άκρως συγκλονιστική. Είναι αφάνταστα μεγαλειώδης γι' αυτήν την ψυχήν την πληγωμένη και πλανημένη που χρόνια τώρα ήταν κυλισμένη στον βούρκο και την καλούσε τώρα ο Χριστός.

Άλλωστε γιατί ήλθε στον κόσμο; Τον κόσμο αυτόν που είναι γεμάτος πάθη, μίσση και κακότητες; Τι άλλο ήλθε να βρει παρά τους «Θωμάδες» αυτούς όλων των εποχών που κύλησαν στην ζωήν και έπεσαν κατάχαμα και λέρωσαν το ένδυμα της

ψυχής τους;-

Πόσον θερμά και γλυκά φωνάζει ο μεγαλοφωνότατος Ησαΐας σε κάθε αμαρτωλό που γλιστρά και πέφτει: «Λούσασθε και καθαροί γίνεσθαι, αφέλετε τας πονηρίας από των ψυχών υμών απέναντι των οφθαλμών μου». Αλλά και ο μεγάλος Φλωρεντινός φιλόσοφος Τζιοβάνι Παπίνι δίκαιο έχει όταν γράφει στον «Βίον του Χριστού»:

«Από την σοφία του Σταυρού πηγάζουν οι περγαμηνές και οι ανώτερες σπουδές κάθε ανθρώπου! Ακόμη και οι ακαδημίες και τα ινστιτούτα. Ο Σταυρός του Κυρίου, πάντα παραμένει για κάθε αμαρτωλό πηγή αστείρευτη προς κάθαρση ψυχής, αγιασμού, σοφίας και απολυτρώσεως»...

Ο ιερέυς τώρα με υψωμένο τον Τίμιον Σταυρόν, με αργό αλλά σταθερό βήμα εξέρχεται του ιερού Βήματος και πλησιάζει τον γονατισμένο Θωμά που τώρα συγκλονίζεται ολόκληρος από ένα δυνατό κλάμα με αναφιλητά που αντιλαλούν με αίσθησιν μέσα στον ναό...

Ο ιερέυς που θυμίζει τον μεγαλόπρεπο Μωϋσή πλησιάζει με το ένα χέρι του, τον ώμο του Θωμά και τον κτυπά ανάλαφρα και πατρικά του λέγει:

«Τόμα, Χριστός Βοσκρές» (Θωμά! Χριστός, Ανέστη).

Ο Θωμάς γυρίζει τα βουρκωμένα μάτια του αργά-αργά και φοβισμένα, λές από ντροπή, προς τον λειτουργό του Υψίστου και ενώ τον πνίγουν τα δάκρυα απαντά:

«Πάπα, Βοΐστινο Βοσκρές». (Πάτερ, Αληθώς Ανέστη).

Ο ιερέυς παίρνει θάρρος και βγάζοντας ένα ανακουφιστικό αναστεναγμό λέγει με τρυφεράδα στον Θωμά: «Παιδί μου θέλεις να προσκύνησης τον Τίμιον Σταυρόν και την Ανάστασιν του Σωτήρος μας; Επάνω στον Σταυρόν σταυρώθηκε ο Κύριος μας για να ξεπλύνει με το πανάχραντο Αίμα Του κάθε αμαρτία ανθρώπων».

Ο Θωμάς, στο άκουσμα των λόγων του ιερέως έκαμε μια κίνηση φόβου προς τα πίσω σαν κάτι ήθελε να αποφύγει ενώ από το στόμα του έβγαιναν τρεμουλιαστές λέξεις: «Όχι! Όχι, πάτερ μου! Δεν τολμώ, δεν είμαι άξιος με τα λερωμένα χείλη μου να εγγίζω τον πεντακάθαρο Σταυρόν του Κυρίου μας!»...

Ο ιερέυς δεν κρατήθηκε και πνίγηκε στο κλάμα ενώ με πατρική στοργή φέρνει τον Σταυρόν στα χείλη του Θωμά που κάμει τώρα το σημείον Του επί του στήθους του και τον ασπάζεται λαχταριστά πολλές φορές! «Ο Θεός παιδί μου, λέγει ψιθυριστά, μόλις ακουόμενος ο ιερέυς, ας σου χαρίσει την ίαση της ψυχής σου. Αμήν».

Ίσα - ίσα την στιγμήν εκείνη όρμισαν τέσσαρες χωροφύλακες που είχαν ειδοποιηθεί για να συλλάβουν τον Θωμά. Εκείνος τώρα μόλις αντίκρισε τους χωροφύλακες όχι μόνον δεν προέβαλλε καμία αντίσταση αλλά απλώνει τα χέρια του προς αυτούς και τους λέγει με χαμόγελο και με βουρκωμένα μάτια:

«Κριστός Βοσκρές». Εκείνοι τον κοιτάζουν με απορία στα μάτια και κάπως φοβισμένα του περνούν τις χειροπέδες στα χέρια.

Κόσμος πολύς περιτριγυρίζει τον Θωμά κατά την έξοδο του από τον ναό, ενώ σ' όλους φωνάζει χαρούμενος «Κριστός Βοσκρές». Μερικοί δακρύζουν από

ακαθόριστα συναισθήματα και μονολογούν: «Πόσον άλλαξε το πλάσμα αυτό του Θεού!».

Και ήταν αληθινά ο Θωμάς την ώρα που έβγαινε, γαλήνιος, συμπαθής και ξαναγεννημένος!

Όλοι απομακρύνονται από το προαύλιο του ναού, συζητούν και σκέπτονται: «Ποιο θαύμα είναι αυτό που επέφερε αυτή την μεταλλαγή σ' αυτόν τον άνθρωπον που αποτελούσε την μάστιγα της περιφέρειας και στ' άκουσμα του και μόνον έτρεμαν από φρικίαση μικροί και μεγάλοι;» Παρέμεινε μυστήριο για όλους το θαύμα της μεταλλαγής του! Αυτό το άγριο θηρίο της περιφέρειας που ζητούσε αίμα, τώρα είναι ένα ήμερο μονοχρονίτικο αρνάκι. ο σκληρός και υπερήφανος γύπας είναι ένα πάλλευκο περιστέρι που κοιτά τα πάντα με αθωότητα και αγάπη!

Μερικές γριές γονατίζουν στους δρόμους και με την διακρίνουσα αυτές ευσέβεια και πίστιν λένε:

«Ω! Κύριε του ουρανού και της γης! Δικό Σου είναι αυτό το θαύμα του Θωμά! Μόνον Συ, Κύριε, μπορείς να κάμεις τέτοια θαύματα γιατί μόνον Συ μας είπες ότι μπορείς να ξεκουράζεις κοντά Σου τις καρδιές μας»...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

«Και δώσω αυτώ καρδίαν ετέραν και πνεύμα καινόν δώσω εν αυτώ και εκσπάσω την καρδίαν την λίθινη εκ της σαρκός αυτού και δώσω αυτώ καρδίαν καλή». (ΐεζ.. 11, 19)

Ο Θωμάς οδηγήθηκε στην ανάκριση που κράτη σε μερόνυχτα ολόκληρα! Υπεβάλλετο σε πιέσεις να ομολογήσει όσα εγκλήματα διέπραξε και τα οποία, ίσως, δεν ανακάλυψε η Αστυνομία. Αυστηρός ο ανακριτής, ένας χοντρόκοντος κατακόκκινος στο πρόσωπο μοσχοβίτης με πολύν εκνευρισμό έδινε διαταγές για τον γρήγορο ρυθμό των ανακρίσεων, λες και ήθελε το συντομότερων να δώσει τέρμα σ' αυτή την τόσο τρομακτική ιστορία!

Ολοφάνερα έδειχνε ο κ. ανακριτής πως από καιρό λαχταρούσε να συλλάβει τον Θωμά γιατί ομολογουμένως τα αποτρόπαια εγκλήματα του, του είχαν γίνει οι μεγάλοι εφιάλτες του και οι τρομεροί του πονοκέφαλοι. Τώρα, νόμιζε ότι έπιασε μέσα στη φάκα τον αγριοπόντικο και το αποθηριωμένο λιοντάρι μέσα στο κλουβί.

Πόσον όμως μακριά από την πραγματικότητα ήταν ο κ. ανακριτής! Εκεί μπροστά του με τα δεμένα χέρια καθισμένος στο σκαμνί της ανακρίσεως δεν ήταν ένας κακούργος παρμένος τώρα από την ατέλειωτη φάλαγγα των λυμεώνων της κοινωνίας! Όχι! Όχι! Δεν ήταν τώρα κοντά του ένας εγκληματίας! Η Χάρις της Αναστάσεως του Κυρίου, σαν μια ολοδύναμη φωτοβολίδα έπεσε στα ερεβώδη σπήλαια της ταραγμένης καρδιάς του Θωμά, έλαμψε όλο το εσωτερικό της και τότε είδε τα ράκη και τις αράχνες που είχε η αμαρτία σωριάσει σ' αυτήν. Ζήτησε αμέσως να την καθαρίση από κάθε τι αηδιαστικό με τα δάκρυα και την συντριβή

του...

Μήπως τώρα και δυο χιλιάδες χρόνια με τον ίδιο πάντα τρόπον δεν καθαρίζουν την ψυχή τους, όλοι οι αμαρτωλοί; Η Χάρις του Χριστού μας που έγινε άνθρωπος, έπαθε, σταυρώθηκε και αναστήθηκε για να σώσει κάθε αμαρτωλό αρκεί και αυτός ο ίδιος να το δεχθεί.

Γι' αυτό και ο Θωμάς με τους καταρράκτες των δακρύων του που άρχισαν να τρέχουν από την στιγμή που ο μικρός άγγελος της αγάπης και της καλοσύνης, ο μικρούλης Μικαέλ του πρόσφερε το πασχαλιάτικο του αυγό και του είπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!, ξέπλυνε κάθε ρύπο της ψυχής του και έγινε άλλος άνθρωπος, καινούριος, που ζούσε τώρα μονάχα για τον Χριστό!

Την στιγμήν που έπαιρνε το αυγό - Ω! αυτή η αγία και τρισευλογημένη στιγμή για την ζωήν του - η ψυχή του Θωμά ανίστατο από τα δεσμά της αμαρτίας που χρόνια ολόκληρα τον καταταυραννούσε και τον προέτρεπε να διαπράττει τόσα και τόσα αποτρόπαια και φρικτά εγκλήματα.

Ο Θωμάς καθόλου δεν μιλά μπροστά στον κ. ανακριτή. Στέκεται με ένα ανάλαφρο και σταθερό χαμόγελο στα χείλη κι όταν κάποιο καινούργιο πρόσωπον θα μπει στο γραφείο γυρίζει και του λέει ζωηρά, με αυθορμητισμό μικρού παιδιού: «Κριστός Βοσκρές».

Παρά την πίεση κατά την ανάκριση δεν θέλει να θυμηθεί τίποτε από την παλιά, αμαρτωλή και εγκληματική ζωή του. Σε κάθε ερώτηση όλων, με ένα μόνον «Κριστός Βοσκρές», απαντά. Το κουρασμένο από την αμαρτία μυαλό του δεν θέλει να αποχωρισθεί από την γλυκεία φυσιογνωμία του Αναστάντος Λυτρωτού. Έχει τώρα πια συνεπάρει την παραδαρμένη του ψυχή, όπως ο μαγνήτης τραβά γρήγορα τα ρινίσματα του σιδήρου, γι' αυτό δεν εννοεί να σκεφθεί Τι ποτε άλλο!

Η ανάκρισης κράτησε πολύ! Περνούσε ο καιρός και ο Θωμάς Ρυζκώφ το άγριο εκείνο θηρίο, που σαν φάντασμα κολάσεως κάποτε ελυμαίνετο τους πρόποδες των Ουραλίων ορέων, τώρα, με την Χάριν του Αναστάντος Χριστού με την θέρμη που ξεπήδησε από τον Ζωοδόχων Τάφον του Κυρίου, έχει θερμάνει τόσον πολύ την παγωμένη από την κακότητα και την σκληρότητα ψυχήν του, γι' αυτό τώρα σαν το καλό κάγαθο προβατάκι βρίσκεται κουλουριασμένος σε μια γωνιά του κατασκότεινου απομονωτηρίου του...

Και οι χειροπέδες που του έχουν περάσει είναι τόσον βαριές ώστε όταν προσπαθεί, καμία φορά να σηκώσει τα χέρια του, αυτά ματώνουν και σχηματίζουν επάνω στο κορμί του μακριά ρυάκια από αχνιστό αίμα.

Όμως εκείνος αδιάφορος εξακολουθεί να βρίσκεται σε έκσταση θερμής προσευχής. Ακόμη και αυτό το φαγητό που του φέρνουν δεν τον πολυαπασχολεί! Εάν δεν του φωνάξει ο θηριώδης και βλοσυρός δεσμοφύλακας του, «φάε παλιόσκυλο», εκείνος δεν ζητά ούτε σταγόνα νερό για να δροσίσει τα αλμυρισμένα και λευκά χείλη του, ύστερα από την τόση ταλαιπωρία.

Κι όσον περνούσε ο καιρός και όσον περισσότερο τον ανέκριναν, τόσον αυτός

ήσυχια και ατάραχα έλεγε προς όλους το «Κριστός Βοσκρές». Με τα ίδια λόγια άπαντα όταν το μαστίγιο ανεβοκατεβαίνει με γρηγοράδα στο κορμί του και δημιουργεί αγιάτρευτες πληγές για να τον εξαναγκάσουν να μιλήσει.

Μα και όσοι πέρασαν από το κελί του για να βεβαιώσουν ότι αυτός είναι ο τρομερός ληστής που κάποτε δημιούργησε τόσα κακά στην περιοχή, ενώ τον παρατηρούν σαν απολιθωμένοι, κατ' αρχήν, ύστερα μαγνητίζονται από κάποια ακαθόριστη έλξη και τον βλέπουν με πολλή συμπάθεια και μονολογούν: «Μα να 'ναι άραγε αληθινά αυτός ο ίδιος Θωμάς;» Βέβαια το ίδιο σχήμα προσώπου! τα ίδια χέρια, τα ίδια γιγαντιαία πόδια που έτρεχαν σαν του ζαρκαδιού! Αλλά αυτή η όψη του με την τόση γαλήνη και ιλαρότητα έκαμαν τους πάντας να αμφιβάλλουν!

Πού είναι τώρα εκείνα τα απαίσια άλλοτε, μάτια του που έμοιαζαν εξαγριωμένου και μανιασμένου ταύρου; Πού είναι τώρα ο ανήσυχος και ατίθασος άνθρωπος που έμοιαζε με τίγρη εξαγριωμένη που μόλις πιάστηκε στο κλουβί; Τι αλλαγή καταπληκτική! Τι παράξενο θαύμα αναγεννήσεως έγινε σ' αυτό το δημιούργημα του Θεού;

Και γι' αυτό όταν κλητεύθηκαν να πιστοποιήσουν ότι αυτός είναι ο Θωμάς, έφευγαν με την ψυχήν μαγεμένη από την ηρεμία και την αταραξία του Θωμά που κέρδιζε την εμπιστοσύνη και την συμπάθεια όλων.

[Συνεχίζεται]